

[Faint, mostly illegible handwritten text in a medieval script, likely Gothic or similar, covering both pages of the manuscript. The text is written in dark ink on aged, yellowish parchment.]

Communicata
de decem

M-s. 1297

anf.

R

2197.6

F. A. H. Maxß
1831 oho

IMAGO LAPIDIS

ANGULARIS QVA SIGNIFICANTVR BENEFICIA FILII DEI, EX QVIBVS SALVS ET AVXILIVM ECCLESIAE PENDET.

Autore

IOHANNES MEISNERO
Strelensi Silesio.

Philippus Melanth.

IPSE Deus sapiens, uerbo qui cuncta creauit,
Et certis annum legibus ire iubet,
Efficiat, nobis ueniens sit faustus ut annus,
Et clemens dextra nos tegat ipse sua.
Et quoniam gnatum misit, qui colligat agmen,
Cuius sit Doctor, uita, caputq; ΛÓΓΟΣ,
Hic ΛÓΓΟΣ, æterno natus Patre, semper adesse
Et custos nobis & caput esse uelit.
Viribus humanis non est Ecclesia tuta,
Regum præsijs orphana mœsta caret.
Sed nostram indueris cum miro fœdere massam
Gnate DEI semper nos tua membra regas.
Et facias, tecum nos unum ut simus in æuum,
Vera laude tuus quo celebretur honos.

1557.

ILLVSTRISSIMO CLARISSIMOQVE PRIN
cipi ac Domino, Domino Georgio, Silesiæ Duci,
Principi Lignicensi & Brigensi &c. Domino
suo clementissimo, S. P. D.

DVM subit hoc animum quo cœli sidera facta
Quælibet & tellus obstupere nouo.
Nempe Dei humanos sumens ubi filius artus
Nostra studet damno damna leuare suo.
Quis neget à prima nascentis origine mundi
Hunc λόγος auxiliij dona dedisse suis &
Hic sibi fidentem per tot miracula cœtum
Semper & innumeris seruat alitq; modis.
O adeò insignis res: præter ut omnia solam
Hanc animo amplecti debeat omnis homo.
Hæc eadem res est Regum dignissima curis
Illorum primas quas Deus esse iubet.
Colligat & sanctum quoniam sibi seruet ut agmen,
Sæpe salutare excitat ille Duces.
Præsidio illorum seruante Ecclesia tuta
Ut bona sinceræ tempora pacis agat.
Iungat ut hæc puero tranquillior oscula nato,
Fœdere & amplexus consociata nouo.
Scilicet ut semper pacato munere laudum
Glorificare queat nomina magna Dei.
Ergo meæ patriæ pater & Dux clare Georgi,
Inter & heroes connumerande pios.
Pauca refert tenui quæ nunc mea carmine Musa,
Consule, dicamus dum meliora, boni.
Vive diu Princeps clarissime sidere fausto,
Te queat ut uiuo uiuere turba Dei.

T. C. deditissimus

Iohannes Meisner.

IMAGO LAPIDIS ANGV²

laris qua significantur beneficia
Filij Dei &c.

Qvàm furor immenso stygius grassatur in orbe :
Quàm sua non aliquem trux habet ira modum :
Nil intentatum nocitura clade relinquit,
Et quacunq; queat labe ferire solet.
Quas habet ille suas immani robore vires
Exerit, humanum perdat ut omne genus.
Sed sibi fidentum Deus est tutela per omne
Tempus, & illorum gloria, uita, salus.
Quis putet : incolumes huius superauimus anni
Quæ modo cunq; graues nos habuere minæ.
Nos ita defensos Domino fateamur ab ipso,
Muneris & quod nunc uiuimus esse Dei.
Cuius ut inuictæ manet ingens gloria dextræ,
Sic sua nec finem laus pietatis habet,
Cedite qui Domino uitam non creditis omnem,
Sperantes uestro cuncta labore geri.
Nam uelut instabili fixum nutabit arena
Ante leues auras ædificantis opus.
Quod grauiore statim cum uis afflauerit austro,
Et uento in præceps quolibet omne ruit.
Sic malefida Deo gens dispergetur in auras,
Vt nullam requiem possideatq; locum.

A ij

STAT

STAT fundata domus ualida tutissima rupe,
Hanc ui tempestas frangere nulla potest,
Seu Boreas omnis gelida bacchetur ab arcto,
Eurus & Eoo spiret ab axe grauis,
Singula seu reboent diuerso flamina tractu,
Fulmina pugnaci turbine missa ruant :
Non tamen eximia populabitur arcis honorem
Ausa procella minis ausa nocere malis.
Nec quoties muri iaculo feriuntur & armis,
Mœnia bombardæ fortia pellit onus.
Robur ita est lapidis duro insuperabile ferro,
Qui gerit extractæ nobile molis opus.
Sic fuit, est, & erit fortissima petra suorum
Emanuel summi filius ipse Dei.
Hac manet incolumis fundata Ecclesia rupe,
Et uice munitæ turris & arcis erit.
Hanc licet aduersum fremat undiq; & undiq; diris
Sæpe procellarum uentus & aura minis.
Agmina spirituum pandant sua colla malorum,
Omnis & infernæ sæuiat aula domus.
Seu furor in rabiem percellat in orbe Tyrannos,
Qui Christi miserè depopulantur oues :
Ipse tamen ualidæ tutatur robore dextræ
Cuncta suum nomen corda professa Deus.
Semper adest miseris diuino numine præsens,
E summisq; suos liberat ille malis.

Aspice

Aspice primæui miserabile tempus Adami,
Esse sui quando cessat imago Dei.
Hei mihi, tempeſtas it toto turbida cœlo,
Perdendum humanum qua genus omne fuit.
Dum subit æternæ triftiffima mortis imago,
Styx adeunda feræ iamq; paludis erat.
Huius at horrendæ eſt tam cladis amore miſertus
Qui ſatus eſt ſummo de genitore λόγος.
Qui noua narraret miranda ſut ſœdera patris,
Huius ab arcano prodiit ecce ſinu.
Ac bona commemorans quæ ſit diuina uoluntas,
Quâ pateat miſeris ſpes animoſa reis,
Semen, ait, ueniens magna ui conteret olim
Serpentis ſtygio colla necanda iugo,
Tempus erit quando caſtæ ſub uentre puellæ
Cingar ego fragili corpore, natus homo.
Tunc ego fraterno uobis deuinctus amore
λῦτρα meo patri perſoluenda dabo.
Morte ſatisfaciens Legis ſententiæ & iræ,
Crimina delebo ueſtra cruore meo.
Per me ſœda lues Peccati abolebitur omnis,
Mors cadet, & mortis diſſoluetur opus.
Præcipiteſq; dabunt ſeſe Cacodæmon & Orcus,
Omnis & illorum uicta tyrannis erit.
Et bona quæ fuerant amiſſa ſub hoſte redibunt,
Priſtina tum uitæ munera perpetuæ.

A iij Sic ait:

Sic ait : & subitō uitæ noua gaudia tristes
Senserunt uerbo uiuificante rei.
Intus & æterni spirabilis aura ifauoris
Accendit flatu corda renata suo.
Hinc procul omnis abit dolor implacabilis iræ,
Iræ, quam culpa commeruere sua.
Ergo ubi multiuagis stagnare paludibus orbem
Fecerat, & sub aquis omne perire genus.
Rexit in ambiguis saluandi scrinia Nohæ
Fluctibus ipsius dextera magna Dei.
Sic Sodomæ quando summo labentibus axe
Impia sulphureis ignibus ardet humus,
Vir pius ante alios diuino numine Lothus
Sentit ab his cunctis se superesse malis.
Quo iusti exilium redijt, quō carcer Ioseph ?
Nonne Dei forti spe quoq; tutus erat ?
Dum uehitur magnos ad summi Regis honores,
Et claros inter clarior ipse Duces.
Sceptra sui minimè tamen ille potentia regni
Iudicat esse alijs anteferenda bonis.
Nempe alios uera ut de Relligione doceret,
Aeterniq; pia cognitione Dei.
Tâm fuit ornatus diuinis laudibus, etsi
Finibus à patrijs orbus & exul erat.
Israel populus sic cum Pharaone sub hoste
Seruili quondam compede uinctus erat.

Viribus

Viribus humanis fuit insuperabilis ullis
Ilicò maiestas conspicienda Dei.
Quo duce Thariadùm sicco pede transijt omne
Purpurei pelagi flumina magna genus.
Ardua dum uasti ceu stabant mœnia fluctus
Sternentes populo, quã graderetur, iter.
Pulsus at horribili Pharao Cæcodæmonis cestro
Pro stulta pœnas impietate tulit.
Dum perit innumero stipatus milite & armis
Hostis Erythræas naufragus inter aquas.
Exitus ille fuit regnantis in orbe superbi,
Hei, sine, res grauis est uiuere uelle Deo.
Gloria nil mundi, nil magna potentia profunt,
Militis instructi copia nulla ualet.
Nil manet æternum uasto telluris in orbe,
Et subito est, clarum quod fuit ante, nihil.
Omnia sunt hominum tremulæ ludibria fortis,
Absq; Deo uita est nil nisi mortis opus.
Vera Dei auxiliij semper fiducia nostri
Sola manet nullis interitura malis.
Qui solet esse suis nullo non tempore præsens,
Robore & hos firmo præsidioq; iuuat.
Qui quondam in uasta de cœlo pauit eremo
Diues abundantia millia multa cibo.
Cumq; in deserto premeret sitis arida, terræ
Vena nec effossæ suppeditaret aquas.
Fluminis

Fluminis in morem largi Sineia rupes
Neptuni misso uerbere fudit opes,
Gloria sit Christo, sitientes sanguine nostras
Qui recreans animas uulnera morte tulit.
Legiferi ut cautes Sineia Moseos ictu
Scinditur, & liquidis illa scaturit aquis:
Iussa Dei immotæ legis sic Christus adimplens
Vulnera pro humana labe cruenta gerit,
E quibus emanant gratissima flumina uitæ,
O & iusticiæ munera chara nouæ,
Hinc bibat ut sitiens tam dulci nectare potum,
Arida peccatis qui rigat ora suis.
Vsq; adeo summus tribuit dator ille bonorum
Diuitias omni quæ sine fine manent.
Laus tibi summa Deus: nostrum memoranda uoluntas
Nam tua pectus alit nam tua corpus alit,
Dans æterna pijs, dans & præsentia dona,
Nulla parte uolens deseruisse tuos.
Vndiq; quicquid opus, dans quicquid ubiq; necesse
Vbertate tua diuite cuncta replens: (est,
Orantumq; pias uoces exaudis, & illas
Eximium facilis pondus habere finis.
Ut magis Amramidis quondam pia uota precesq;
Hostis quam ualidi currus & arma ualent.
Ausus Idumæus ui quando arcere tyrannus
Finibus Isacidæ prælia dura mouet.

Donec

Donec enim Mosis tolluntur ad æthera palmæ,
Præsentem populus sentit adesse Deum.
Pondera sed manuum quando grauiora remittit,
Victor in his toties cladibus hostis erat.
Ergo sua in cœlum ut sustollere brachia possit,
Sternuntur cubitis saxa rogantis opem.
Donec Idumæis fufis hostilibus armis
Phœbus in occiduis mergitur imus aquis.
Sic labor infelix hominum est & inutilis omnis,
Absq; Deo sibi quem sumere cunq; solent,
Sed nos sollicita Dominum cum mente precamur,
Omnia successu prosperiore cadunt.
Finiet & semper nostrum feliciter omne
Auspice quod Christo suscipiemus opus.
Saxea defessas ut Moseos ara petentis
Munit, ut erectas tollat ad astra manus,
Mox ubi uiua Dei senserunt numina coram
Isacidæ, & uires auxiliumq; dari.
Pectus ubi nostrum Christo fulcimine nixum
Tempore sic etiam quolibet orat opem,
Erigimusq; pias quoties ad sidera palmas,
Quas gerit ipsius filius, ara, Dei.
Ara, sui patris meritam in qua sustulit iram,
Factus pro humana uictima labe Deo.
Abluit & tetras nostro de pectore sordes,
Simus ut æterni uiuida templa patris,

B

Illius

Illius ô mitis tam patris amica uoluntas
Optandas aliquas illa negaret opes ?
Illa ne sic frustra tot iuramenta dedisset ?
Promissamue suam frangeret illa fidem ?
Non certê : fidei est laus immutabilis illi,
Tâm uerax minimê fallere sermo potest.
Prôh furiale nefas, Domino diffidere tanto,
Quo nihil ex animo promptius orbis habet.
Illius ad mites uotum fert filius aures
Vulnera significans sæua sui lateris.
Ergo sui propter dulcissima nomina nati
In cassum miseras non finit ire preces.
Audit & optatam solet omnibus ille piorum
Rebus adorantûm ferre salutis opem.
Ceui tulit afflicto Dauidi mole laborum
In sua consueto uota rogare Deum.
Hanc quia confugit sacram spe plenus ad aram
Venturi expectans seminis auxilium.
Ergo mali cuncta fuit immutabilis aura,
Et ualida tutus sicut in arce fuit,
Quam Christi lapidis constanti robore fultam
Viribus ausus erat perdere nemo suis.
Inde gigantæa truculentum mole Golian
Magnanimi potuit ui superare Dei.
Tutus erat quando furis agitatus & ira
Saulus huic omni parte nocere cupit.

Hostis

Hostis ut ē summis deiectus ad infima transit,
Dum cadit à propria cæsus & ipse manu,
Absolo regnandi sic quando cupidine cæcus
Filius infandum degener ausus erat,
Hunc Deus irato discussit fulmine summus,
Fidentiq; sibi pristina regna dabat.
Namq; uocare Deum sola est pulcherrima uirtus,
Maxima credenti prominet unde salus.
Quo tua Sennacherib pharetrata potencia belli,
Militiæ ac populi tot rediére tuæ?
Ausus ubi fueras Solymorum cingere muros,
Et charos premeres obsidione DEO.
Sensisti, ò nimium sensisti absterritus omnem
Rem prece sanctorum tunc prohibente geri.
Hei miseram stragem uox edidit illa piorum,
Quam uix ulla suis uiribus arma queunt.
Nam quibus ille uagū cunctis tremefecerat orbem,
Vna tot misere millia nocte cadunt.
Quæ iugulans aucta diuino robore dextra,
Angelus occidit filius ipse Dei.
Vsq; adeo ad dominū est querulæ uis maxima uocis,
Æternumq; adeo sic iubar illa tenet.
Sæuiat ergo licet toto Mars impius orbe,
Non tamen arma magis quam pia uota ualent.
Facta pio ac humili supplex oratio corde,
Quid præstare nequit quid prohibere nequit.

B ij Hęc

Hæc ualet indomitis sedare leonibus iras,
Horum ne noceat uis Daniele tibi.
Hæc facit ut foueam tuus irruat hostis eandem,
Ausus eam tibi quicumq; parare fuit.
Hæc regit efflantem frenis spumantibus ignem,
Ne queat hic solitos exeruisse modos.
Dum rapidi quondam flammæ Babylonidis æstus
Tres sanctos minimè corripuere uiros.
Nam uirtute precum quis non superabitur hostis?
Quis nequeat luctus damna leuare sui?
Scilicet hæc sola pereunt incommoda magna,
Non alia melius uincitur omne malum.
Sanctus apostolico sic fungens munere Petrus
Nonne Dei sentit, qua releuetur, opem?
Sentit, & huic soli Domino constanter adhæret,
Carceris haud metuens omnia claustra sui.
Vndiq; miles ubi cinctum pharetratus habebat,
Huicq; catenarum membra ligaret onus,
Angelus è cælo clarus quem fulgor habebat
Iussus opem uincto ferre salutis, adest.
Cuius ad eloquium mox duræ adamante catenæ
In mirum fractæ dissiliere modum.
Sponte recesserunt robusta repagula postis,
Omnis & ærata ianua clausa fera.
Vlla nec obstabat uigilantùm copia magna,
Quamuis illorum maxima cura fuit.

Quo

Quo minus aufugiens adeo diuinitus illo
Tempore, sanguineo liber ab hoste foret,
Innumerabilium sed nunc exempla piorum
Omnia quis tandem commemorare queat?
Qualibus est omnis rerum experientia plena,
Dicere quæ diues nulla Thalea potest.
Quæ sit enim uocis laus supplicis omnibus horis,
Cuilibet hanc ætas singula quæq; dabit.
Quemlibet ærumnæ possunt duricq; labores
Et mala multa domus erudisse suæ.
Quem non hæc doceat facies miserabilis orbis,
Quæq; intrare solent publica damna thorum.
Hei mala tot mundi, tanta & confusio rerum,
Tâm grauis ô grauis est hîc & ubiq; labor.
Ultima iam superest & tristis in orbe senectæ,
Corporis ægra trahens languida membra sui.
Nunc senio gradiens annofo Ecclesia fessa
En gerit occiduo pectora curua pede.
Iamq; tremunt albis sua tempora cana capillis,
Hei miseram faciem ruga senilis habet.
Namq; adeo uastans furiali pectoris ausu
In scelus omne scelus barbarus hostis agit.
Omnibus ille pijs ah quouis tempore damnum
Et ferro & flammis exitiale parat.
Sæpe Tyrannorum sæuit furiata potestas,
Quos habet ut possint tollere cura pios.

B in

Vndiq;

Vndiq̃ tum̃ uarius de relligione tumultus
De cultuq̃ nouus clamor ubiq̃ ſuenit.
Tot ſunt diuini certamina turpia uerbi,
Vt queat illorum nullus adefſe modus.
Quilibet in mundo phantaſticus omnia mutat,
Miscens in lubricum cœlica uerba chaos.
Audet & humani cerebri tentare nefandum
Sacrilega & ſtulta pro ratione malum.
Tot rabies inter ſæuos mundiꝝ furores
Quos ſtygius toto ſpargit in orbe Draco.
Ingemit hei querulo turbata Eccleſia corde,
Quam ferit horrendis ualta ruina minis.
Hanc ita quis ſeruat? mundi ſuper omnia Chriſtus,
Tempus in omne cui nos ſua cura ſumus.
Namq̃ ſuæ turbæ, qua non ſibi charior orbis,
Ille ſeneſcentis ſqualida membra leuat,
Præſentem fore cui ſeſe promiſit in annos
Auxilio æternos & ſine fine dies.
En ego uobiſcum dum conſumabitur omne
Tempus ero, dicit filius ille Dei.
O uox alma Dei celebri digniſſima plauſu,
Vnde animis adſunt gaudia uera pijs,
Nunc fremat inferni fremat indignatio & orbis,
Obſidione pios cingat uterq̃ mali.
Tartareæ Furiaæ rabies tollantur in omnes,
Aut odio cieat Styx fera bella ſuo.

Ille ru=

Ille ruens adeo totus frangatur & orbis.
Nobiscum uero numine Christus adest.
Tempore pro nobis armatus inermibus omni
Contra omnes hostes qui pia bella gerit.
Ille suis, inquam, Deus est fortissima rupes,
Stabit io cuius per mala cuncta domus.
Eia age Christe salus hominum, mundiꝑ redemptor
Dignate humanæ sumere molis onus,
Tempora, quaeso, tuæ pacis concede benignæ,
Qui puer o ueræ nomina pacis habes.
Munera tanta Dei latè diffusa per orbem
Mundus ut unanimæ laudis honore ferat.

F I N I S.

153028

AB: 153028

ULB Halle
003 486 044

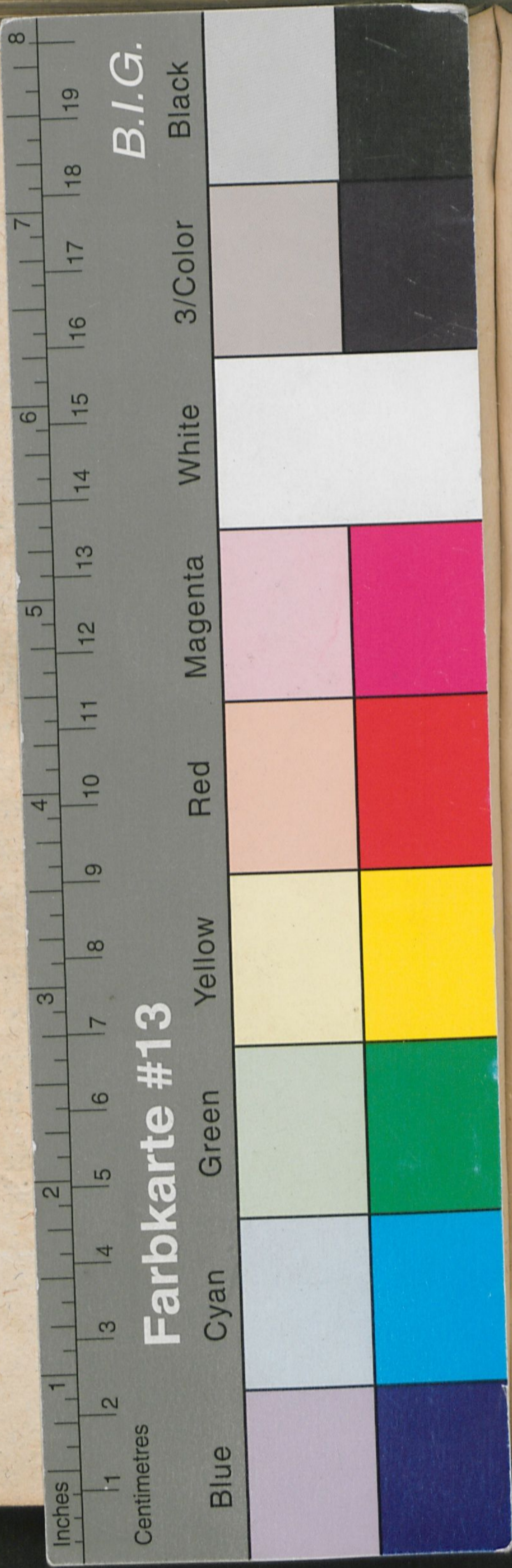
3

86

[Faint, mostly illegible handwritten text in a medieval script, likely Gothic or Carolingian minuscule. The text is arranged in two columns per page. Several large initials are written in red ink, and some lines are underlined in red. The parchment shows signs of age, including staining and wear.]

IMAGO LAPIDIS ANGLV- LARIS QVA SIGNIFICANTVR BENEFICIA FILII DEI, EX QVIBVS SALVS ET AVXILIVM ECCLESIAE PENDET.

Autore

IOHANNE MEISNERO
Strelensi Silesio.

Philippus Melanth.

IPSE Deus sapiens, uerbo qui cuncta creauit,
Et certis annum legibus ire iubet,
Efficiat, nobis ueniens sit faustus ut annus,
Et clemens dextra nos regat ipse sua.
Et quoniam gnatum misit, qui colligat agmen,
Cuius sit Doctor, uita, caputq; ΛΟΓΟΣ,
Hic ΛΟΓΟΣ, æterno natus Patre, semper adesse
Et custos nobis & caput esse uelit.
Viribus humanis non est Ecclesia tuta,
Regum præsidij orphanæ mœsta caret.
Sed nostram indueris cum miro foedere massam
Gnate DEI semper nos tua membra regas.
Et facias, tecum nos unum ut simus in æuum,
Vera laude tuus quo celebretur honos.

1557.

